

deres moraliske Overbeviisning, desto mere lammer man ogsaa det, der skal være en Betryggelse for Sagernes retfærdige Afgjørelse, hvad enten det maatte føre til et strengere eller et mildere Resultat, og jeg vilde dobbelt beklage det i ethvert Tilfælde, hvor det maatte føre til, at maassée den, der ellers vilde blive frifunden, vilde blive domfældt, eller en Tiltalt vilde blive strengere dømt, end han ellers vilde blive det. Det er langt fra mig, at jeg ikke med al fornøden Agtelse henseer til det Things Stilling, af hvilket jeg selv har den Ære at være Medlem, og at jeg følgerlig paa nogen Maade skulde oversee den Garantie, der er tilstede for, at kun Mænd, der fortjene en høi Grad af offentlig Tillid, kunne faae Sæde i Landsstinget; men det er ligesaa vist, at det er en eienkommelig Egenskab ved en Dommer at være retslærd, at være erfaren i at behandle Retsfager, og dette Element har man søgt at tilveiebringe derved, at Halvdelen af Rigsrettens Medlemmer skulde udgaae fra Høiesteret; dette Element kan vistnok findes hos Mænd, der udgaae fra Landsstinget, men det er ligesaa vist, at det ikke er nødvendigt, og at det altsaa er muligt, at Rigsrettsdommerne, forsaavidt de udgaae fra Landsstinget, kunne mangle denne Egenskab. Jo mere man nu henseer til Maaden, hvorpaa denne Domstol er dannet, og de Følger, som deraf kunne fremgaae i Henseende til Rigsrettens Sammensætning, desto betænkeligere maa man virkelig være ved at indføre et Afslag i Dommerens Antal, der kan medføre, at man ikke engang faaer 8 retslærde og i Retsfagers Behandling erfarne Dommere i Rigsretten, men at Tallet kan synke ned til 6, synke ned til $\frac{2}{3}$ af det Antal, der skal være tilstede for at kunne behandle endogsaa den ubetydeligste Sag i Høiesteret. Da det Standpunkt i nærværende Sag, som jeg nu atter har dvælet ved, efter sin Natur og Bessaffenhed fornemmelig har grebet mig, og jeg haaber i saa Henseende at dele Ansuelser med en stor Deel af det ærede Things Medlemmer, saa vil jeg ikke upholde det ærede Thing med en yderligere Drøftelse af selve Lovfortolknings-Spørgsmaal. Jeg troer, at Ingen vil kunne nægte, at idetmindste den rette Fortolkning og Anvendelse af Grundloven maa erkjendes for at være tvivls-

som, at man er vis paa ikke at træde Grundloven for nær, og ikke svække de Garantier, den har stillet, naar man følger den Ansuelse, som Udvalgets Fleertal følger, men at man derimod i det Allermindste udsætter sig for at svække de Garantier, Grundloven har stillet, naar man gaaer den Vej, Lovudkastet er gaaet, og ved at bevillige et Afslag af $\frac{1}{4}$ af det Antal, Grundloven eengang har foreskrevet. Jeg troer virkelig ikke, at man behøver videre end at sammenholde disse to Betragtninger for at finde, at den Vej, som Udvalgets Fleertal anbefaler, er den, der er meest betryggende for Sagernes retfærdige Udfald efter den Ansuelse, som gaaer igjennem Lovgivningen i Almindelighed, og som maa ligge til Grund for Grundlovens Bestemmelser, og at man fyldestgjør det vigtigste Hensyn ved den ene Fortolkning, mens man derimod udsætter sig for at tilfødesætte det ved en anden Fortolkning, og at man derfor maa bestemme sig for det Første. Forøvrigt er det fremdeles min Mening, som ogsaa et andet æret Medlem af Udvalget (Blensborg) allerede har udtalt, at naar man usforbeholdent vil læse §§ 72 og 73 i Grundloven og ved at anvende kun den simple Forstand paa disse Paragrapher, vil spørge sig selv: Kan man antage, at det har været Grundlovens Mening, at en Sag skulde paa kjendes med mindre end 16 Medlemmer, saa maa Svaret derpaa blive: Nei, det har ikke været Grundlovens Mening, saaledes som den er skreven, og Ingen kan forlange, at vi, der skulle anvende den, der skulle lægge Meningen ind deri, da skulle holde paa den i de Paragrapher, hvorom der egentlig her er Spørgsmaal. Jeg kan paa ingen Maade erkjende det Besøiende i den Analogie, man vil drage fra § 65 i Grundloven angaaende Thingsene; jeg slutter lige paa den modsatte Maade; jeg siger, naar Grundloven har givet en saadan Forskrift i Henseende til Thingsene, at de kunne tage en gyldig Beslutning med et mindre Antal, og den ikke har givet den med Hensyn til Rigsretten som dømmende Autoritet, saa har den heller ikke villet det, og jeg troer, at i saa Henseende er min Mening ligesaa besøiet som den, der stilles derimod. Jeg har allerede tilsladt mig, forsaavidt der er Spørgsmaal om